

Pištola

Leta 1968, ko sem bil star štiri leta, smo pri nas doma začeli graditi novo garažo. Tam, kjer je zdaj nova zgradba, je stala prej lesena uta. Rekli smo ji »steljna uta«. Na podstrešje so vodile stare, lesene stopnice. Če sem šel po stopnicah, me je bilo vedno zelo strah. Deske so škripale in nikoli nisi vedel, ali pa bojo držale ali se bo katera zlomila. Za nas otroke je bila to vedno dogodivščina, če smo si upali na uto.

Nekega dne pa je oče rekel, da bomo uto podrli in da bomo zgradili garažo s kletjo. Oče, moji starejši bratje in še drugi pomagači so se lotili podiranja. Ker je bilo v uti precej stare slame, se je seveda močno prašilo in kadilo.

Deske so bile že precej stare in trhle in so se kar lomile. Če so delali odrasli, smo otroci lahko opazovali delo samo od daleč tudi zato, da se ne bi kaj zgodilo. Čim pa so odrasli odšli na kosilo ali malico, smo pa začeli brskati po podrtiji. Nenadoma sem zagledal pod deskami v podu star, črn »čvelej«. Vzel sem ta čvelej in ga ponosno nesel k očetu in mu ga pokazal. »Atej, glej, čvelej!« sem mu rekel. Moji bratje so planili kvišku in oče mi je takoj vzela »čvelej«, ki ni bil nič drugega kot pištola. Verjetno jo je nekdo v vojnem času skrival našo uto. Ker je v Dobu takrat še bila policijska postaja, so starši to najdbo takoj javili vaškemu policajcu Kultererju, ki je prišel in shranil pištolo.

